

Органічна продукція не так часто зустрічається на полицях дисконтних супермаркетів, тому частка таких продажів поки ще є невеликою. Свіжі органічні продукти, наприклад, яйця, хліб та овочі, посідають провідне місце на органічному ринку Швейцарії. Обсяги продажів усіх груп органічних продуктів стабільно зростали у попередні роки. Існують природні фактори, які стримують можливості органічного виробництва у Швейцарії та обмежують пропозицію внутрішнього ринку. Швейцарія імпортує все більше органічних продуктів, щоб задовольнити попит, який зростає.

Європейські країни мають не лише досвід виробництва органічної продукції, а й ефективного її просування на внутрішньому та зовнішньому ринках. На підставі створеної нормативно-правової бази у сфері органічного виробництва, маркування органічної сільськогосподарської продукції і продуктів харчування, впроваджуються спеціальні державні програми у цій сфері, що спрямовані, зокрема, на стимулювання розвитку ринку органічної продукції в кожній країні Європейського Союзу. Це сприяє не тільки активному виробництву органічних продуктів, а й розробці якісного комплексу просування даного товару. Даний приклад корисно застосувати при створенні вітчизняного органічного ринку та при виході експортерів органічної продукції на зарубіжні ринки.

Перелік використаних джерел:

1. The World of Organic Agriculture – Statistics and Emerging Trends. Organic Farming and Market Development in Europe and the European Union URL: <http://orprints.org/31187/1/willer-et-al-2017-europe.pdf>.
2. Willer H. The World of Organic Agriculture. Statistics and Emerging Trends 2017. FiBL/IFOAM Report. Frick & Bonn: IFOAM. 2017. P.340.

Тихненко Данійл
Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

МІЖНАРОДНА МІГРАЦІЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19 ТА ЇЇ НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

За останні п'ятдесят років кількість міжнародних мігрантів суттєво зросла. Загальна кількість мігрантів у 2020 році становила 281 млн. людей, що було на 128 мільйонів більше, ніж у 1990 році, і більш ніж втричі більше, ніж у 1970 році. Як результат, відбулось валове зростання грошових переказів за останні десятиліття, зі 126 мільярдів доларів у 2000 році до 702 мільярдів доларів у 2020 році.

Міжнародні грошові перекази – це грошові перекази або перекази в натуральній формі, які здійснюються мігрантами безпосередньо сім'ям або громадам у країнах їх походження. Незважаючи на прогнози значного зниження

міжнародних грошових переказів через COVID-19, у 2020 році відбулось лише незначне їх зниження (2,4%). У 2020 році найбільше грошових переказів одержали такі країни: Індія, Китай, Мексика, Філіппіни та Єгипет, хоча Індія та Китай отримали значно більше за інші країни – понад 83 мільярди доларів і 59 мільярдів доларів відповідно. Країни з високим рівнем доходу були основними донорами грошових переказів. Протягом десятиліть США незмінний лідер-донор грошових переказів, із загальним відпливом у 68 мільярдів доларів у 2020 році, за ними йдуть ОАЕ (43,2 мільярда доларів), Саудівська Аравія (34,6 мільярда доларів), Швейцарія (27,96 мільярдів доларів), та Німеччини (22 млрд дол.) [1].

COVID-19 став найсерйознішою пандемією за століття, оскільки поєднання високої передачі штамів вірусів і тяжкості захворювання змушує формування нових підходів до наявної політики. Хоча головна увага обов'язково була спрямована на реакцію охорони здоров'я на глобальну кризу (наприклад, тестування на віруси, лікування хвороби, розробку та програмування вакцинації), частина заходів кардинально вплинула на свободу пересування людей у всьому світі та їх мобільність. Уряди по всьому світу запровадили різні заходи обмеження щодо поширення вірусу, а з початку 2020 року було введено ряд обмежень, які з часом послабились. Основними заходами політики боротьби з пандемією були заходи «залишитися вдома», закриття робочих місць, закриття шкіл, обмеження зборів, обмеження внутрішнього переміщення всередині країни та заходи контролю за міжнародними поїздками. Загалом переважна більшість країн світу швидко запровадила заходи через COVID-19 щодо обмеження поїздок – як внутрішніх, так і міжнародних, причому пік цих обмежень припав на кінець березня – початок квітня 2020 року. Деякі країни заборонили в'їзд іноземним громадянам, деякі заборонили в'їзд громадянам лише певних країн, а деякі повністю закрили кордони, щоб припинити виїзд і в'їзд усіх людей, включаючи власних громадян. Деякі країни також запровадили карантинні заходи, які вимагали усіх пасажирів, які в'їхали в країну, перебути в ізоляції на мінімальний період (зазвичай від 10 до 14 днів) одразу після прибуття [2].

В цілому, Європа та Азія прийняли приблизно 87 та 86 мільйонів міжнародних мігрантів відповідно, що становило 61% світового фонду міжнародних мігрантів. За цими регіонами йдуть Північна Америка (59 млн. міжнародних мігрантів у 2020 році, або 21%), Африка – 9%, Латинська Америка та Карибський басейн – 5% і Океанія – 3%. У порівнянні з чисельністю населення в кожному регіоні, частка міжнародних мігрантів у 2020 році була найвищою в Океанії (22%), Північній Америці (16%) та Європі (12%). Найнижчою частка міжнародних мігрантів була в Азії (1,8%), Африці (1,9%), Латинській Америці та Карибському басейні (2,3%). Найбільше зростання міжнародних мігрантів з 2000 по 2020 рік відбулося в Азії – 74% (близько 37 мільйонів людей), Європі – 30 мільйонів людей, Північній Америці – 18 мільйонів, Африці – 10 мільйонів [1].

Довгострокові дані показують, що міжнародна міграція не є однорідною в усьому світі, але формується економічними, географічними, демографічними та іншими факторами, що призводить до різних міграційних моделей, таких як міграційні «коридори», що розвивалися протягом багатьох років. Міграційні коридори представляють собою накопичення міграційних рухів з часом і дають уявлення про те, як міграційні моделі еволюціонували до значного населення, народженого за кордоном, у конкретних країнах призначення. В цілому, за два роки пандемії COVID-19 у світі спостерігалось зростання масштабу міграцій, зокрема, спричинених бойовими діями та природними катаклізмами [3]. При цьому через COVID-19 у 2020 році кількість мігрантів виявилася на 2 млн осіб менше, ніж могла б бути. Конфлікти у Сирії, Ємені, Центральноафриканській Республіці та Південному Судані, політична та економічна нестабільність у Венесуелі та Афганістані призвели до того, що мільйони людей були змушені стати переміщеними особами. Крім того, значні переміщення були викликані стихійними лихами у 2020 та 2021 роках у багатьох частинах світу – у Китаї, Бангладеш, Індії, США, на Гаїті та на Філіппінах.

Перелік використаних джерел:

1. World Migration Report 2022. International Organization for Migration. 2022. URL: <https://worldmigrationreport.iom.int/wmr-2022-interactive/>.
2. Пандемія COVID-19 прискорила міграційні процеси у світі – ООН. Інтерфакс-Україна. 2022. URL: <https://interfax.com.ua/news/economic/783353.html>.
3. Трансформації трудової міграції з України до ЄС під час пандемії COVID-19. ГО «Європа без бар'єрів». 2021. URL: <https://europewb.org.ua/transformatsiyi-trudovoyi-migratsiyi-z-ukrayiny-do-yes-pid-chas-pandemiyi-covid-19/>

Mangu Kamara

PhD student, West Ukrainian National University
Ternopil

GLOBAL CHALLENGES OF AGRIBUSINESS UNDER UKRAINE WAR RISK

Ukraine is a large agricultural country. It has different climate zones and conditions with over 30 million hectares of agricultural land. At the moment, however, agriculture is being put on a standstill, especially in the Eastern, Southern, and Northern parts of the country, where at the moment, fields and towns are partly occupied by the Russian army. This has drastically impacted the human capital on a negative scale as employees of farms are mobilized for the army or the armed forces. It is mostly the farms in the west of the country that can contemplate practicing agricultural activities. However, they face underlying challenges like the availability of certain inputs, partnerships, resources from the other parts of the country like fuel, pesticides, tractors, and more.